

Medalj till alla funkisföräldrar

När vår lilla unge var knappa året gammal och livet ett kaos av habilitering, barnneurologer och magnetröntgen, fick jag syn på en text i en väntrumstidning. Det var en slags tabell över barnets olika åldrar och vad som var viktigt att tänka på, som funkisförälder. Tabellens rubriker handlade om saker som föräldraansvar, sociala frågor, skola och vård. Allt verkade användbart och klokt – på gränsen till snusförnuftigt – för en orolig funkisförälder som irrade omkring i sin nya, ovana roll. Det som fångade mitt intresse var den allra första meningen, i den första kolumnen, under rubriken "Vi som föräldrar": "Visa barnet att världen är en bra plats att leva på." Vilken oväntad självklarhet! Jag sa till det sovande barnet i min famn: *Världen är en bra plats att leva på och nu när du har kommit, har den blivit ännu bättre.*

ILLUSTRATION: ERIK DOWELLÖF

ATT SOM FÖRÄLDER leda sitt barn genom barndomen, ut i vuxenlivet är en svår konst. För alla! För funkisföräldern är det en insats som förtjänar både Nobelpriset och minst en kunglig medalj. Man ska ta sig igenom de faser som alla barn och deras föräldrar gör, fast med bakbundna händer och på ett ben, liksom. Man möts av motgångar och måste kämpa, om och om igen. Trots det, eller kanske just därför, är min viktigaste uppgift att visa mitt barn att världen inte är ond. De vi möter på vår väg genom livet, vill oss väl. Visst snubblar vi med jämna mellanrum. Vi får våra törnar och sår. Men meningen med livet är ändå att ta emot det med glädje. Det vill jag lära mitt barn.

En uppmaning under rubriken sko-

la/arbete, lyder "Fråga barnet: Vad vill du bli när du blir stor?" Det skulle kunna uppfattas som ett hån. Hur ska hon kunna få ett jobb?? Men det kan också vara en uppmaning att ta för sig. Det är klart att du också ska jobba. Visst, ditt jobb kanske kommer att se annorlunda ut, men precis som alla andra ska du fundera på vad du gillar att göra och vad du är bra på.

DEN ALLRA SVÄRASTE uppmaningen i den förståndiga tabellen är: "Låt barnet göra misstag". Ojoj, det vill man ju inte. Jag vill skydda mitt barn mot alla livets motgångar. Jag vill att hon ska slippa bli besviken, inte behöva ... Vänta nu, det är inte en sluten bubbla jag ska förbereda henne inför. Det är det verkliga livet. Då måste man få

göra sina egna misstag. När man gjort det, behöver man en hjälpande hand och en axel att få gråta ut mot. Sedan känns det bättre igen och livet bär vidare.

HÄRMED DELAR JAG ut Funkisstjärneorden av högsta klass till alla föräldrar. För att ni med varsam hand leder era barn framåt. För att ni låter dem pröva sina vingar, och samtidigt finns till hands. För att ni är föräldrar och katastrofplan, på en och samma gång.

Till alla er ungar, stora som små, vill jag lägga till en rad i den där tabellen: Lev ditt liv, var dig själv och njut av det! Du har gjort världen till en bättre plats att leva på. ●

Helena

Åsikterna i texten är skribentens egna.